

● Cumali Ünalđı Hasannebiođlu

Ađaran

Sen geldin gökyüzüne
Bir dolunay oturdu

Geçip giderken günler biteviye
Güneş toprağı yakıp suyu eritiyordu

İyi ki öptün baharda daluçlarını
Yoksa bu çiçekler nasıl olurdu

Sürüp giderken yeryüzü toprağını
Eş koştun kuzuya kurdu

Bakışının sonsuzluğu değdi de
Bir damla kabardı deryâ oldu

Yazı çekiçle ye çekiçle ye bakırcılar
Kışı birbirine benzetiyordu

Geceleri cırcır böcekleri
Eksik tamamlayıp eğri düzeltiyordu

Birdenbire boşluğunu hatırladı insan
Göğüs kafesine kalbini koydu

Büyük günahların kayasından kopup geldik
Ayaklarının altına. Toprak böyle oldu.

